

T a j N Á
D v o J k a A + B

TIŘÍ W. PROCHÁZKA
KLÁRA SMOLÍKOVÁ

ZLOČIN MEZI DINOSAURY

ILUstroval VIKTOR SVONODA

FRAGMENT

Tajná dvojka A + B

Zločin mezi dinosaury

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Smolíková a Jiří W. Procházka
Tajná dvojka A + B – Zločin mezi dinosaury – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

T a j N Á
D v o J K a A + B
ZLOČIN MEZI DINOSAURY

KLÁRA SMOLÍKOVÁ A TÍRÍ W. PROCHÁZKA
ILUSTRACE VIKTOR SVOBODA

FRAGMENT

OBŠAH

1. Vlaky bez padáků	7
2. Holka ve vysokých botách	13
3. Dům na konci ulice	19
4. Pes bez pána a bez oka	25
5. Muž přes celé dveře	29
6. Výpravy se Šerlokem	34
7. Kůlna se sekačkou	38
8. Navštivte „Svět dinosaurů“	45
9. Jak doStat dinosaury na plátno	51
10. Příchod monster	57
11. Zánik dinosaurů	62
12. Požár v pravěku	67
13. Policie žádá o pomoc	73
14. Frankensteinův pes	79
15. V laboratoři	84
16. Dinosaurí v podzemí	88
17. Stopy vyčtené z digitálního kouře	93
18. Pátek	99
19. Panák v parku	103

20. Já mám známé v šatně	109
21. Laboratoř v pohotovosti	114
22. Velká muzejní loupež.	119
23. Kostitřas	125
24. Šerlok zasahuje.	131
25. Jménem zákona	137
26. Vznik agentury	141

1.

VLAKY BEZ PADÁKŮ

Znáte všechny své sousedy? Opravdu? Nebo si to jen myslíte?

Artur seděl na zdi.

Byl totálně rozhozený. Ne z toho, že se sem přistěhovali. Ani mu nevadilo, že ho čekal nástup do nové školy. Štvalo ho, jak ho rodiče denně vyslyšeli, jestli se už s někým v okolí seznámil.

„Pan Nováček, víš, ten z toho domu s tím pěkným trávníkem, má synka ve tvém věku. Prý taky lepší modýlky. Nechceš si s ním popovídat? Máš přece pořád sbírku těch modýlků?“

Nesnášel slovo modýlky. Mezi námi, byly to kity. A hlavně nesnášel zdobněliny. Musel je poslouchat při každé návštěvě, na každém společném výletu.

Byl už dost velký na to, aby s ním na všech rodinných setkáních jednali jako s batoletem a dávali mu „čokoládičku“ a „penízky.“ Teta Alena, kterou už loni přerostl, mu říkala „Artušičku“ a strýc ve vytahaném triku „Pivo dělá krásná těla“ jeho sbírku superhrdinů nazýval „legrační postavičky“.

A teď by si měl povídat s nějakým šikovným chlapečkem. Artur seděl na zdi a mračil se na celý svět. Představoval si, že už je pořádný chlap, který bojuje za svou čest, za svou zem a pro krásu slíčených dam. A jen tak mimochodem zachraňuje svět.

V tomhle městě a v téhle ulici na konci světa Artur nikoho zachraňovat nechtěl. Protože nevěděl proč.

Všichni obyvatelé domů v Postranní ulici mu přišli jako z jiného světa. Neznal je jménem, nic o nich nevěděl a některé zatím ani neviděl. Otázka je, jestli je vůbec o co stát. Když se sem před pár dny s rodinou nastěhovali, nikdo jim nepřichystal uvítací večírek.

„Ale to jsme přece ani nečekali,“ mávla unaveně rukou Arturova matka, když se jí ptal, proč nebyla žádná seznamovací party. Viděl to občas ve filmech a myslel si, že to se mezi novými sousedy dělá. Jediný kontakt se sousedy proběhl tak, že souseď odnaproti otci důrazně sdělil, ať neparkují blízko jeho vchodu. On prý má velké auto a potřebuje proto hodně místa k vyjetí ze svých automatických vrat. Táta si jen povzdechl a pokýval hlavou. Co mu měl taky říct? Že neumí jezdit s autem, které si koupil?

„Mami, chceš ještě s něčím pomoci?“ otočil se Artur do zahrady. Mamka vybalovala zbylé tašky a krabice.

„Ne, to už jsou jen nějaké drobnosti,“ řekla. „A co ty, už máš všechny věci v pokoji?“

„Skoro,“ řekl Artur.

„A půjdeš ven? Třeba bys mi mohl obstarat pár obchůzek.“

„Mně se, mami, nikam nechce.“ Zašklebil se, když si vzpomněl na oblíbené otázky dospělých, které by ho čekaly:

„Kolik je ti let, chlapče?“

„Jak se ti líbí v našem městě, hochu?“

„A chodíš už do školy?“

Protože už je dost starý na to, aby věděl, že rozhodně nesmí odpovédět:

„Stačí, pane, vynásobit třemi třetí odmocninu z šedesáti čtyř.“

„Líbí se mi tu. Je tu světlo. Všichni tu září jak po výbuchu jaderné elektrárny, paní.“

„Ano. Už pár let.“

„Stejně si myslím, že bys mohl prozkoumat okolí našeho domu,“ ozval se ze dveří garáže táta. „Když už tam nahoře dřepíš jak netopýří muž nad městem. Anebo zatím můžeš srovnat nářadí v garáži. Co říkáš?“

„Tak jo,“ seskočil Artur ze zdi. „Já tedy jdu.“

Artur stál sám na dlážděné ulici. Dosud bydleli

na panelovém sídlišti plném stejných šedivých domů, stejných omlácených hřišť a stejně přeplněných hypermarketů. Tohle byl jiný svět. V téhle čtvrti stály domy staré nejméně sto let. Některé vily byly udržované, jiné zpustlé, ale všechny chránily bytelné ploty a obklopovaly rozlehlé zahrady. Kdysi to musela být nóbl čtvrť, ale pak hned za zahradami zbudovali železniční trať a všichni, kdo na to měli, se odstěhovali pryč.

„*Vhroummh*,“ začalo se blížít zpoza řady domů.
„*Tlok, tlok, tlok!*“

Dunící expres vybubnovával na pražcích svůj příjezd. Možná to některým lidem vadilo, ale Artura ten mocný zvuk uhranul, už když ho slyšel poprvé. Včera, když si po celém dnu stěhování šel konečně lehnout, za domem projížděl rychlík. Otřesy byly tak silné, že se jeho nejnovější přírůstek, velký model lokomotivy s ohnivými koly, zřítíl z police a dopadl na peřinu rovnou vedle něj.

„Vlaky máš přece rád,“ řekl mu na to otec, když Artur dnes u snídani vyprávěl lapálii s lokomotivou a plánoval, že k poličce přibije lištu.

„To jo,“ odpověděl s plnou pusou. V duchu přemýšlel, že by k modelu lokomotivy měl přidělat křídla. Jako mají jeho superhrdinové. Nebo aspoň padák. Aby příště ten stroj nepřistál v posteli, ale aspoň na podlaze.

Teď ale měl jiné plány. Hodlal zjistit, v jakém světě se to ocitl, a samozřejmě k tomu patřilo i to, že by měl současně prozkoumat zvyky místních domorodců.

Narazí-li na nějaké.

Kam jedou vlaky? Najdi pět měst schovaných ve větách.

Detektiv měl tentokrát pech. Ebenová miska zmizela a to psisko líné ani nezaštěkalo. Našel sice otisk, ale ukázalo se, že je to stopa varana. Nechtěl být nápadný tím, že se moc ptá. Boris ho navíc ujistil, že plaz je držen na uzdě. Čínská mafie ho opět doběhla.

(Řešení: Děčín, Cheb, Kolín, Opava, Tábore)

2.

HOLKA VE VYSOKÝCH BOTÁCH

Bez plánu nemá výzkum žádnou váhu. Proto si Artur na zmapování okolí založil sešit. Podle mapy do něj překreslil jejich ulici, vyznačil jednotlivé parcely a do čtverečku uprostřed – to byl jejich dům – napsal: ZÁKLADNA. Potom sešit zajistil gumičkou, zkontroloval obsah kapes a vyrazil ven.

Postranní ulice vedla z města ven a končila v polích, proto byla na začátku označená jako slepá. Každé auto, každý chodec, který sem zabloudil, byl podezřelý. Artur si počíнал co nejbezpečněji. Prošel kolem plotů, jako by se šel jen projít, ale bedlivě si vše ukládal do paměti: jména na zvoncích a poštovních schránkách, štěkající psy, kočky vyhřívající se v podzimním sluníčku, sádrové trpaslíky.

Zarazil ho poslední dům. Ten jako by sem nepatřil. Kamenný štít byl celý zarostlý temným břechtanem. Stejně byla zarostlá vysoká zeď, která celý pozemek obepínala. Nad rozlehlou zahradou se vznášel opar tajemna. Bylo to celé jako vystřižené z napínavých románů. Navíc začalo poprchávat a citelně se ochladilo.

Ze zahrady se nad ulici skláněl starý vzrostlý ořešák. Artur se rozhlédl. Aby byl nenápadný, začal sbírat popadané ořechy a cpal si je do kapes. Mezitím si ale do notýsku zapisoval vše, co dnes zjistil.

„Co tu šmíruješ?“ překvapil ho hlas zezadu. Otočil se. U kmene stromu stála dívka s mikádem, ruce měla založené na prsou, nohy rozkročené. Přestože nebyla o moc vyšší než Artur, na nohou měla nazuté obrovské boty. Byly lesklé, černé se žlutými fleky a pruhovanými tkaničkami.

„Nešmíruju. Zkoumám,“ snažil se, aby zněl co nejdrsněji.

„Aha, tak to je jiná,“ pokývala hlavou. „Takže pán je špion... Anebo je to mnohem jednodušší.“

A vsadila bych se,“ ukázala na vyboulenou kapsu jeho kalhot, „že jsi sem prostě přišel na ořechy.“

Artur zvažoval, co na to říct. Nezdálo se mu, že by to dívka myslela nepřátelsky.

„No, to vlastně taky, když už jich je tady plná ulice. Ale o ně ani tak moc nejde,“ odvětil.

„Tak jsi opravdu špion?“ usmála se protentokrát.

Artur vyndal z kapsy dalekohled. „Před pár dny jsme se sem s rodiči nastěhovali, tak jsem se šel ven porozhlédnout. Zjistit, kdo v ulici bydlí a tak. A tenhle dům se mi hrozně líbí. Vypadá jak z filmu.“

„Můj názor! Bomba!“ překvapila ho podruhé. „Tak na tebe jsem čekala.“ Otřela si ruce upatlané od ořechů do kalhot a podala mu ruku hnědou od slupek a skořápek. „Jmenuju se Barbara, ale všichni mi říkají Bára.“

„Artur,“ odpověděl. Ruce měl taky hnědé. Taky od ořechů. Spříznění ořechy. Oba to v tu chvíli sblížilo víc, než si uměli představit.

„Vysvětlím, proč jsem na tebe čekala,“ roztáhla pusku do širokého úsměvu. Když se zatvářil nechápavě, dodala: „Teda ne jako zrovna na tebe. Ale na

někoho, kdo mi pomůže vyřešit záhadu pana Vrcho-
ty. Bydlí právě v tomhle podivném domě,“ ukázala
prstem na zdánlivě zpustlý dům na konci ulice, „ale
prý ho nikdy nikdo ze sousedů neviděl.“

„Co když v domě už nebydlí?“ zeptal se Artur. „Co
když se odstěhoval nebo je dávno po smrti a pod
schody leží jeho mrtvola?“ pronesl temně a pozvedl
ruce jako zombie. Báru však nevylekal.

„Bydlí,“ řekla pevně. „Svítí se tam, z komína se
kouří a schránku někdo vybírá.“

Za zdí zaštěkal pes. Podle štěkotu to musel být
mohutný, silný pes.

„To je pes pana Vrcho-ty. Ten je taky podezřelý.“

Artur se zadíval na starý dům s vysokou zdí
a přehnaně vážně pronesl: „Samozřejmě. Třeba prá-
vě on vybírá poštovní schránku a doma topí v kam-
nech.“

„Vidím, že jsem si našla toho pravého,“ zakřenila
se Bára a plácla se do čela. „Tak co, jdeme na to,
špióne?“

„Jdeme! Tohle opravdu vypadá na začátek dobrého
případu.“

Bára zvedla palec ruky.

„A pro začátek si nasbíráme ještě pár ořechů. Jsou fakt dobrý.“

 Detektiv musí mít oči otevřené. Co mají společného Artur a Bára, mu musí být jasné hned! Všechna tahle slova jsou složena z písmenek výrazu, který hledáme. Je na 9 písmen.

*DOST, VĚDA, VODA, ZVĚD, ODĚV, STO, SODA, DĚVA,
SAD, DĚS, OZVAT, STAV, VOSA*

(Řešení: zvedavost)

3.

DŮM NA KONGI ULICI

Vzít případ a řešit případ, to jsou dvě dost odlišné záležitosti. Bára s Arturem seděli na vlhkém listí. Zády se opírali o kmen ořešáku a lámali si hlavy. Vymýšleli krkolomné strategie, jak se nepozorovaně přiblížit k domu. Jenže jeden nápad byl hloupější než druhý.

„Převléknu se za pošťáka a zazvoním u branky,“ navrhl chlapec.

„A ty sis nevšimnul, že pošťáckým uniformám a hlavně čepicím už odzvonilo?“ smetla nápad dívka. „To už by sis rovnou mohl namalovat pod nosem knír.“

Artur se na novou známou podíval dost rozmrzele. Ještě by se mohla dovtípit, že Pošťácká pohádka bývala jeho oblíbená!

„Tak něco vymysli ty,“ přešel do protiútoky a prudce dupl na ořech.

„Provedu, Kolbabo,“ mrkla dívka na Artura, aby bylo jasno, že ho s Pošťáckou pohádkou prokoukla. „Mohli bychom se tu sejít v noci. Vezmeme si černé oblečení a přelezeme plot.“

„Hm. A Vrchotův pes si nás dá k půlnoční sváčince při měsíčku.“

Slava podtrhlo docela blízké psí zavytí.

„Jsi online?“ zeptala se po chvíli mlčení Bára. „Myslím jako na mobilu,“ vysvětlila pro méně chápavé, mezi které se Artur díky svému výrazu zařadil. „Mohli bychom se podívat na satelitní mapu.“

„Nevzal jsem si mobil,“ zavrtěl hlavou. „Na pátrání je nejlepší sešit. To jsem viděl už ve spoustě detektivek.“ Potom zkoprnělé Báře ukázal plánek okolí. „Vrchotova zahrada je obehnaná zdí, ale vzhledu těsně přiléhá k vlakovým kolejím. Tam by mohlo být slabé místo.“

„A proč by někdo měl východ z pozemku do tráti?“ divila se Bára.

„Protože ty domy tu stály ještě před vybudová-

ním trati, takže tam ty zadní branky prostě mohly zůstat. Plot kolem naší zahrady má dokonce vzadu křovím maskovanou díru, jak si někdo zkracoval cestu přes koleje. Až to zjistí máma, omdlí. Pořád se bojí, že by nás mohl přejet vlak. Snad i na zahradě.“

„Tak na tohle mám řešení zase já,“ Bára vylovila z kapsy přeložený papír. „Tady mám vytištěný jízdní řád všech vlaků, které po téhle trati jezdí, a to včetně nákladních vlaků a nočních spojů.“ Odmlčela se a prstem jela po řádku. „A teď zrovna hodinu nic nepojede.“

„Výborně,“ chtěl ji Artur poplácat po ramenu, ale jen ji nešikovně pohládl. „Jdeme na průzkum!“

Bára se na něj podívala. A pak na své rameno.

Vyrazili.

Došli na konec ulice, minuli Vrchotův dům, jako by se nechumelilo, a pak se přes pole velkou oklikou začali k budově přibližovat zezadu. Kolem trati se rozprostíral hustý porost neprostupné zeleně. Nakonec jim tedy nezbylo než se vymotat z ostružiní, bezů a šípkových keřů a pokračovat po kolejkách. Navzdory Bářinu ujištění, že teď by nic jet nemělo,